

Sygn. akt VII K 193/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w Hajnówce

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Front

Protokolant: Piotr Jąloza

przy udziale prokuratora Anny Wasilczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2017 r. w Hajnówce

sprawy A. W. (1), syna J. i E. z domu C., urodzonego w dniu (...) w H.

oskarżonego o to, że:

w okresie od nieustalonego dnia 1997 r. do dnia 27 marca 2017 r. w miejscowości D., gmina H., znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną A. W. (2) w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu, wszczywał awantury domowe, w trakcie których wyzywał pokrzywdzoną słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, wyganiał ze wspólnie zajmowanego mieszkania, uderzał pięściami po całym ciele, popychał, szarpał oraz zepchnął ze schodów, przy czym w dniu 27 marca 2017 r., przewidując możliwość spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej i godząc się na to, ugodził ją jeden raz nożem kuchennym w rejon klatki piersiowej, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej w linii łopatkowej długości 4 cm, drążącej do jamy opłucnej i dolnego płata lewego płuca, zaś skutkiem tej rany był obfity krwotok zewnętrzny i wewnętrzny, czym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonej w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

to jest o czyn z art. 207 § 1 kk w zb. z art.156 § 1 pkt. 2 kk

o r z e k a:

I. oskarżonego A. W. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 marca 2017 r. godz. 12.15 do dnia uprawomocnienia się wyroku, przyjmując że każdy dzień jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. B. kwotę 720 (siedmiuset dwudziestu) złotych powiększoną o kwotę należnego podatku VAT w wysokości 23 % w kwocie 165,60 (stu sześćdziesięciu pięciu złotych sześćdziesięciu groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu,

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 193/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. i A. W. (1) związek małżeński zawarli w 1989 roku i posiadają z niego dwoje dzieci: A. W. (3) i A. P.. Od 1997 roku A. W. (1) znęcał się nad swoją żoną w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu, wszczywał awantury domowe, podczas których ubliżał jej, wyzywał ją słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, wyganiał z domu, a także wielokrotnie bił ją, uderzając pięściami po całym ciele, popychał i szarpał, a także zepchnął ją ze schodów.

W dniu 27 marca 2017 roku małżonkowie mieli porcjować mięso z zabitego wcześniej świniaka. Tego dnia oczekiwali także wizyty księdza po koledzie. A. W. (2) uznała, że nie będzie zajmowała się mięsem, gdyż w każdej chwili mógł przyjść ksiądz. Zdenerwowało to A. W. (1), który sam przystąpił do oporządzania mięsca. W ocenie A. W. (2) robił to nieprawidłowo, za co go skrytykowała. Pomiędzy małżonkami doszło do kłótni, w trakcie której A. W. (1) ugodził żonę nożem kuchennym w rejon klatki piersiowej.

A. W. (2) doznała obrażeń ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej w linii łopatkowej długości 4 cm, drażącej do jamy opłucnej i dolnego płata lewego płuca, zaś skutkiem tej rany był obfity krwotok zewnętrzny i wewnętrzny, który stanowił chorobę realnie zagrażającą życiu (art. 156 § 1 pkt. 2 kk).

Poczytalność A. W. (1) nie budziła wątpliwości. Nie stwierdzono u niego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, stwierdzono natomiast zespół uzależnienia od alkoholu. Biegli zalecili potrzebę podjęcia pełnoprofilowego leczenia odwykowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. W. (1) oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, w szczególności A. P. i A. W. (3), a także pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Oskarżony A. W. (1) przyznał się do zadania żonie ciosu nożem, zaprzeczył jednak, aby się nad nią znęcał. Pomimo zajętego stanowiska złożył w trybie art. 387 § 1 kpk wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania oraz zwolnienie od kosztów sądowych.

Zarówno obecny na sali rozpraw prokurator, jak i pokrzywdzona, nie zgłosili sprzeciwu wobec wniosku oskarżonego.

Zgodnie z art. 387 § 2 kpk sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku. Warunkiem złożenia wniosku jest ponadto to, aby przestępstwo, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu było zagrożone karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności.

Warunki formalne uwzględnienia wniosku zostały w niniejszej sprawie spełnione. Wprawdzie od dnia 13.07.2017 r. przestępstwo z art. 156 § 1 kk stanowi zbrodnię zagrożoną karą pozbawienia wolności nie niższą od lat 3, niemniej jednak z uwagi na treść art. 4 § 1 kk pod uwagę należało brać poprzednie brzmienie ustawy, które było dla oskarżonego względniejsze. Poprzednio obowiązujące zagrożenie karą wynosiło od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Wnioskowi oskarżonego nie sprzeciwili się ponadto prokurator i pokrzywdzona.

W ocenie Sądu, pomimo stanowiska zajętego przez oskarżonego w zakresie przestępstwa znęcania, jego wina w tym zakresie nie budziła wątpliwości. Na sprawstwo w tym zakresie wskazywały w szczególności zeznania jego dzieci, A. P. i A. W. (3) (k. 16-17, 23-24, 140-141), które wielokrotnie były świadkami awantur wszczynanych przez ojca, zwłaszcza kiedy znajdował się pod wpływem alkoholu. Jak zeznali, ojciec w takich sytuacjach wyzywał matkę słowami

wulgarnymi, groził pozbawieniem życia, wyganiał z domu, a także wielokrotnie dopuszczał się wobec niej rękoczynów. Biorąc powyższe pod uwagę, okoliczności popełnienia także tego przestępstwa Sąd uznał za udowodnione.

Zaproponowana przez oskarżonego kara była zdaniem Sądu adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa. Pod uwagę wzięto w tym kontekście długotrwałość znęcania oraz zagrożenie dla zdrowia i życia pokrzywdzonej wynikające z zaatakowania jej przy pomocy noża. Nie znajdując zatem innych przeszkód o charakterze formalnym, Sąd uwzględnił wnioski oskarżonego.

Z uwagi na fakt, że czyn oskarżonego wyczerpywał znamiona określone w kilku przepisach ustawy, to jest w art. 207 § 1 kk i w art. 156 § 1 pkt. 2 kk, zgodnie z art. 11 § 2 kk stanowił on jedno przestępstwo, za które podstawę skazania stanowiły wszystkie zbiegające się przepisy (kumulatywny zbieg przepisów). Podstawę wymiaru kary stanowił natomiast przepis przewidujący karę najsurowszą (art. 11 § 3 kk), to jest w tym wypadku art. 156 § 1 pkt. 2 kk, przewidujący karę pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Jak już zaznaczono powyżej, w podstawie skazania uwzględniono art. 4 § 1 kk, nakazujący w przypadku zmiany ustawy, stosowanie ustawy względniejszej dla oskarżonego. Z uwagi na zaostrzenie odpowiedzialności karnej za przestępstwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oparto się na ustawie w dotychczasowym brzmieniu, to jest przed dniem 13.07.2017 r.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania stosowanego wobec oskarżonego od dnia 27.03.2017 r. od godziny 12.15.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 1 pkt. 2, § 17 ust. 2 pkt. 3 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1715 ze zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oskarżonego zwolniono od kosztów sądowych.

Końcowo zaznaczyć należy, że nie rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych, gdyż nie było to objęte wnioskiem oskarżonego. Nie stoi to jednak na przeszkodzie późniejszemu rozstrzygnięciu w trybie art. 420 § 1 kpk.